

Arrest

nr. 181 956 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 11 augustus 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2016 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. GOUWY en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt op 7 januari 2016 aan in België en wordt op 11 januari 2016 te Zelzate in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 6 april 2016.

1.2. Op 10 februari 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van L.E.P., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat hij

een gelegaliseerde geboorteakte, een paspoort van Suriname en een verblijfskaart van Nederland heeft voorgelegd, en waarin hem wordt gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“Bewijs ten laste zijn van mevr. P.L. (...); bewijs van onvermogen uit het land van herkomst/origine; bewijs reeds ten laste in het land van herkomst/origine; bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de EU-onderdaan; attest niet ten laste zijn van het OCMW”*.

Op 9 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 11 augustus 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.02.2016 werden ingediend door:

(…)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 3° stelt dat: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(...)’.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Europese referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- Uittreksel uit de basisregistratie personen van in Terneuzen (Nederland) d.d. 23.12.2015.*
- Lopende verzekering bij OOM verzekeringen te Nederland.*
- Rekeninguittreksels van bij ING d.d. 10.02.2016.*
- Een overzicht van geldtransacties via Western Union d.d. 19.02.2016 (over een periode van het jaar 2013).*
- Toestemming van de moeder dat de kinderen bij vader mogen blijven wonen d.d. 21.03.2016.*
- OCMW-attest op naam van de referentiepersoon.*
- Rechtspraak d.d. 30.03.2016 Familierecht dat mevrouw P. (...) vanaf 15.03.2016 €1884 bruto / maand ontvangt; alsook een mail van de advocaat D.J.A. B. ivm deze rechtspraak.*
- Ziekenkostenverzekering.*
- Arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (P. L. (...)) d.d. 21.04.2016.*
- Loonfiches van deze tewerkstelling AZ Maria Middelaars vzw mei 2016.*
- Brief verklaring geregistreerd inkomen 2015 d.d. 09.06.2016.*

Het overzicht van geldtransacties via Western Union van tijdens het jaar 2013 tonen aan dat er geld van de referentiepersoon naar betrokkene werd verstuurd. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat die bedragen niet van die aard en regelmaat zijn dat er mag gesteld worden dat betrokkene financieel afhankelijk was van zijn moeder of een derde persoon, de bedragen zijn daartoe te laag, alsook de frequentie. Verder heeft dit enkel betrekking op het jaar 2013, en zegt dit niets over de jaren die daarop volgden. Bijgevolg kunnen deze geldtransfers er niet van getuigen dat betrokkene effectief ten laste was van de referentiepersoon. Enig bewijs van onvermogen (al dan niet bezit van onroerende goederen, inkomen) uit het land van herkomst of origine blijkt niet uit de voorgelegde stukken of het administratief dossier.

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat betrokkene reeds ten laste was van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Verder werd er ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene heden ten laste komt van de referentiepersoon.

De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gezien betrokkene het verblijfsrecht niet verwerft, kunnen de kinderen evenmin toepassing genieten van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Het is in het belang van de kinderen dat zij hun vader vergezellen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Dezelfde redenering geldt voor de kinderen (H. R. E. (...) en H. M. L. (...)). Betrokkene dient zijn kinderen terug te brengen naar de plaats waarvan zij gekomen zijn.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Artikel 62 Vw. bepaalt het volgende:

§1 de administratieve beslissingen worden met reden omkleed [...]

Volgens rechtspraak van de Raad van State is maar aan artikel 62 Vw. voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, RACE. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend is (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

2. de DVZ motiveerde haar beslissing tot weigering als volgt:

"(...)"

De motivering van de DVZ is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. De beslissing vermeldt geen enkele concrete feitelijke overweging.

3. Vooreerst lijkt het er op dat de DVZ enkel gekeken heeft naar het door verzoeker voorgelegde document die een overzicht geeft van de geldtransacties die de moeder van verzoeker aan haar zoon heeft gedaan via Western Union in het jaar 2013 (stuk 7).

DVZ oordeelde dat "dit wel aantoont dat er geld van de referentiepersoon naar betrokkene werd verstuurd, doch dat de economische afhankelijkheid van zijn moeder hiermee onvoldoende wordt aangetoond, aangezien de bedragen daartoe te laag zijn, alsook de frequentie."

Het is duidelijk dat DVZ het niet nodig achtte om de concrete feiten te onderzoeken, anders had men ingezien dat de lonen in Suriname veel lager liggen dan in België en het leven aldaar veel goedkoper is.

In 2013 werd de Algemene Oudedagsvoorziening vastgelegd op 525 Surinaamse dollar (SRD), zijnde +/- 132,5 EUR (stuk 19c). Op 1 januari 2015 werd het minimum uurloon vastgesteld op 4,29 SRD, zijnde 1,08 EUR (stuk 19a – artikel 3!).

Het is duidelijk dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de wisselkoers.

Bovendien werden er maandelijks gelden aan verzoeker overgemaakt, wat een duidelijke frequentie inhoudt. Concreet kreeg verzoeker volgende bedragen per maand:

- Februari 2013: 200,00 EUR
- Maart 2013: 100,00 EUR
- April 2013: 180,00 EUR
- Mei 2013: 950,00 EUR
- Juni 2013 600,00 EUR
- Juli 2013: 550,00 EUR

Gelet op de wisselkoers in 2013 (stuk 19d), waren de bedragen die verzoeker van zijn moeder ontving ruimschoots voldoende om te overleven.

Op 09/09/2013 vervoegde verzoeker zijn moeder en stiefvader in Nederland.

Dergelijke motivatie van de DVZ slaat werkelijk nergens op en is bovendien in strijd met de voorwaarden van de wet. Om te onderzoeken of verzoeker ten laste was van zijn moeder vóór zijn aanvraag gezinshereniging diende de DVZ te onderzoeken of verzoeker ten laste was van zijn moeder in Nederland en niet in Suriname (zie infra).

4. Verder oordeelde de DVZ dat deze bedragen 'enkel betrekking hebben op het jaar 2013 en niets zegt over de jaren die daarop volgden.'

Ook deze motivering toont opnieuw aan dat men duidelijk niet alle voorgelegde documenten heeft onderzocht.

Verzoeker legde immers bij zijn aanvraag ook rekeninguittreksels van ING over, waaruit duidelijk de economische afhankelijkheid van verzoeker over de periode 2014 -2015 bleek (stuk 20).

Uit dit stuk kon worden vastgesteld dat verzoeker op 19/11/2014 en op 07/09/2015 telkens een storting van maar liefst 10.000 EUR van zijn moeder had ontvangen. Bovendien tonen deze rekeninguittreksels ook nog tussentijdse stortingen aan.

Dit stuk is van cruciaal belang om aan te tonen dat verzoeker ten laste was van zijn moeder in het nabije verleden vóór zijn aanvraag, maar DVZ vond het blijkbaar niet nodig dit te vermelden in haar beslissing.

Naast het feit dat voormelde motivering, voor zover al sprake van enige motivering, uiterst summier is, is het overduidelijk dat de DVZ niet de moeite heeft genomen om het dossier te onderzoeken en om na te gaan wat de concrete feiten zijn.

Daar waar een onderzoek ontbreekt, wordt ook geen motivering gegeven.

5. Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering.

Het is duidelijk dat de DVZ geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden niet op een ernstige wijze onderzocht. Hieruit blijkt dat de DVZ haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Gelet op het uiterst summier / onvolledig / onduidelijk karakter van de motivering, schendt de bestreden beslissing wel degelijk de motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 Vw., artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel is bijgevolg ernstig.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vw., artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van de beslissing van de DVZ."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet kan worden vastgesteld dat de verzoeker "reeds ten laste was van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine" en dat er "niet afdoende aangetoond (werd) dat betrokkene heden ten laste komt van de referentiepersoon", waarbij wordt toegelicht dat de geldtransfers uit het overzicht van Western Union met betrekking tot het jaar 2013 "er niet van getuigen dat betrokkene effectief ten laste was van de referentiepersoon" en dat "(e)nig bewijs van onvermogen (al dan niet bezit van onroerende goederen, inkomen) uit het land van herkomst of origine (...) niet (blijkt) uit de voorgelegde stukken of het administratief dossier".

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij op 9 september 2013 zijn moeder en stiefvader in Nederland vervoegde, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, om te onderzoeken of hij vóór het indienen van de aanvraag ten laste was van zijn moeder dus diende te onderzoeken of hij ten laste was in Nederland en dat hij bij zijn aanvraag ook rekeninguittreksels van ING had overgemaakt waaruit zijn economische afhankelijkheid over de periode 2014-2015 duidelijk blijkt en dat hieromtrent een onderzoek ontbreekt en geen motivering wordt gegeven.

Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoeker rekeninguittreksels van ING van 10 februari 2016 heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij in 2014 en 2015 stortingen heeft ontvangen van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt zeer concreet gemotiveerd omtrent de geldtransfers uit het overzicht van Western Union met betrekking tot het jaar 2013 en wordt voor het overige slechts zeer algemeen gesteld dat de voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat de verzoeker "reeds ten laste was van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine" en dat er verder "niet afdoende aangetoond (werd) dat betrokkene heden ten laste komt van de referentiepersoon". Er blijkt evenwel niet waarom de rekeninguittreksels van ING van 10 februari 2016, waaruit blijkt dat de verzoeker in de periode vóór hij België binnenkwam stortingen ontving, geen afbreuk zouden doen aan deze vaststellingen. Deze motivering kan dan ook door de Raad niet als afdoende worden beschouwd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.2.2. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde middelen en grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

2.2.3. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of diens aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

D. DE BRUYN